

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **A. S.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 marca 2013 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu
Apelacyjnego z dnia 24 stycznia 2013 r.,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 24 stycznia 2013 r. Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. odmówiła przyjęcia wniosku A. S. o wznowienie postępowania sądowego w sprawie sygn. akt III K .../00 Sądu Rejonowego w G. Powodem odmowy było stwierdzenie, że wnioskodawca nie usunął w określonym terminie braku formalnego wniosku, poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata, do czego został wezwany po tym, jak ustanowiony z urzędu obrońca złożył opinię o braku podstaw prawnych do wznowienia postępowania.

W zażaleniu na to zarządzenie A. S. podniósł, że Sąd nie przyznał mu innego obrońcy z urzędu po tym, jak „pierwszy obrońca” nie dopatrzył się przyczyn wznowienia postępowania, podczas gdy został on skazany „z pominięciem kluczowego świadka, który był obecny przy całej sytuacji, który figuruje w aktach

sprawy jako osoba będąca przy zdarzeniu i która wiele by wniosła w tej sprawie". Ponadto wskazał, że nie stać go na obrońcę z wyboru.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Podstawą zaskarżonego zarządzenia jest ustalenie, że wniosek o wznowienie postępowania sporządzony osobiście przez A. S. nie spełnia warunku formalnego określonego w art. 545 § 2 k.p.k., to jest wymagania, aby sporządzony został i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego. Skarżący tego ustalenia, które skutkuje odmową przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, nie podważa. Zdaje się natomiast twierdzić, że nie mógł usunąć braku formalnego wniosku z tego powodu, że odmówiono mu ustanowienia kolejnego adwokata z urzędu, który podzieliłby jego przekonanie, co do istnienia podstaw do wniesienia takowego wniosku.

W związku z tym zauważyć należy, że wprawdzie w orzecznictwie przyjmuje się, iż przy rozpoznawaniu zażalenia na zarządzenie o odmowie przyjęcia środka zaskarżenia z uwagi na niedopełnienie wymogu tzw. przymusu adwokacko-radcowskiego, skarżący ma prawo powołać się na bezzasadną odmowę wyznaczenia mu obrońcy z urzędu, która spowodowała, że nie mógł on dopełnić tego wymogu pisma procesowego, czego konsekwencją było nieprzyjęcie samego środka (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2008 r., V KZ 82/07), ale wtedy tylko, gdy odmowa ta nastąpiła pomimo wykazania istnienia warunków do wyznaczenia mu takiego obrońcy, wskazanych w art. 78 § 1 k.p.k., czyli gdy była ona efektem wadliwego działania organu procesowego decydującego o wyznaczeniu takiego obrońcy.

Taka sytuacja w tej sprawie jednak nie zachodzi, jako że Sąd Apelacyjny, postanowieniem z dnia 3 stycznia 2013 r. zasadnie przyjął, iż podstaw do wyznaczenia wnioskodawcy kolejnego obrońcy z urzędu nie było, skoro adwokat dotychczasowy należycie wykonał zlecone mu czynności, wyjaśniając powody odstąpienia od sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania.

W zaistniałej sytuacji procesowej jedynym sposobem skutecznego podważenia zaskarżonego zarządzenia byłoby wykazanie, że zgodnie z wymogami prawa procesowego wniosek o wznowienie postępowania został sporządzony przez adwokata lub radcę prawnego. Skoro wnioskodawca tego nie uczynił, brak jest podstaw do zakwestionowania tego zarządzenia.

Kierując się powyższym Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie.